

A romantic couple is shown in a close embrace. The woman, with long blonde hair, is leaning over the side of a dark red car, resting her chin on the man's shoulder. The man, with dark curly hair, is smiling and looking at her. They are outdoors, with a blurred background of greenery and a bright sky. The overall mood is intimate and affectionate.

H
HQN™

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

Shannon Stacey

ainult
Sinu

Triloogia 1. raamat

Shannon Stacey
Exclusively Yours
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Shannon Stacey

© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoneerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B08244512
ISBN 978-9949-25-254-1

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

TÄNUSÕNAD

„Ükski inimene ei ole saar, täiesti omaette...”

– John Donne, 1624

Ka ükski kirjanik ei ole täiesti omaette saar ning ma olen selle eest tänulik iga kord, kui istun arvuti taha kirjutama.

Mul on heameel ning privileeg teha koostööd Carina Pressiga. Teadmine, et töötan koos asjatundlike ja tööle pühendunud ekspertidega, kes aitavad mul viimistleda raamatuid võimalikult heaks, aitab mul tunda kirjutamise protsessi vältel end oluliselt vähem üksikuna.

Suur tänu ka HNQ meeskonnale, kes aitab mul tuua Kowalskite perekonna laiema lugejaskonna ette.

Täna ka Stuartit ning poisse, sest ei ole suuremat rõõmu kui istuda teiega pärast pikka matkapäeva lõkke ääres. Ma armastan teid kõiki kogu südamest ka siis, kui te olete mudased ning lõhnate sääsetõrje järel. Aitäh Steve'ile ja Carlale, kes mitte üksnes ei võõrustanud meie perekonda, vaid tõid meie ellu ka suurepäraseid sõbrad. Suur tänu toimetajale Angela Jamesile, kes tegi mulle nii südamelähedase raamatu veelgi paremaks.

Esimene peatükk

„SA MÜTTASID 78. AASTA Ford Granada tagaistmel Joseph-Kowalskiga – kõige eraklikuma menuautoriga pärast J. D. Salingeri – ja sa ei kavatsenud mulle sellest isegi mitte rääkida?”

Keri Daniels tõmbas viimased piisad tugevalt puuviljamaitselist smuutit kõrrega suhu ja kehitas õlgu. „Kas sina tahaksid, et kõik sellest teaksid?”

„Et sa olid vahekorras Joseph Kowalskiga?”

„Ei, et sa olid vahekorras 78. aasta Granada tagaistmel.” Keril ei olnud aimugi, kuidas Tina Deschanel oli saanud teada tema keskkooliaegsetest armuseiklustest, kuid tal ei olnud kahtlustki, et on plindris.

Iganädalase kõrgema klassi meelelahutusajakirja ülimalt hästitasustatud reporter ei varjanud lihalikku teavet selliste kuulsuste kohta, kes olid tema peatoimetaja nimekirja tipus. Asjaolu, et Keri oli hoidnud seda väikest mahlakat detaili vaid enda teada, ei aidanud tal kuidagi ametiredelil ülespoole jõuda.

Tina võttis käekotist foto ja lükkas selle üle laua. Keri ei pööranud pilku fotole. Ta koostas mõttes lühikese nimekirja inimestest, kes teadsid, milliseid tegusid ta kogu fos-

siilkütuse ajaloo kõige inetuma auto uduste klaaside taga korda oli saatnud. Sõbrad. Politseinik, kes ülimalt sobimatul hetkel oli taskulambiga koputanud uduseks tõmmanud aknale. Vanemad, sest politseinikul oli tol õhtul väga halb tuju. Umbes kuussada last, kes tollel aastal tema koolis käisid, ning ka kõik need inimesed, kellele nad seda lugu edasi olid rääkinud. Väga lühike see nimekiri ei olnud.

„See oli umbes kakskümmend aastat tagasi,” märkis Keri, sest oli selge, et ülemus ootas temalt vastust. „See ei ole just uus uudis. Ja sa seadsid mulle tegelikult lõksu, kui mind šoppama kutsusid.”

Nende lauda välikohvikus ümbritses selline hulk kotte, mida oleks suutnud vedada vaid steroide kasutav koormeesel, kuid nüüd teadis Keri, et see ostuteraapia pidi üksnes pehmemdama eelseisvat halba uudist. See ei oleks tohtinud teda üllatada. Tina Deschanel oli kelm ja igas tema sõbralikus žestis oleks vilunud silm pidanud oskama märgata sissejuhatust saabuvale paugule.

„Seadsin sulle lõksu?” kordas Tina piisavalt kõva häälega, et tõmmata endale kahe Hollywoodi noore näitlejanna tähelepanu, kes olid ametis teineteisele kiindumuse avaldamisega, lootes sellisel väljakutsuval viisil meelitada ligi odavate kõmulehtede paparatsosid. Ka Keri võis peatselt kuuluda viimaste meeleheitlikku seltskonda, kui ta tekkinud olukorrale sobivat lahendust ei leia.

„Mida sa arvad, kuidas ma end tundsin?” jätkas Tina. „Ma võtsin ühendust naisega, kes mainis oma blogis, et oli käinud Joseph Kowalskiga ühes koolis. Ma pakkusin talle tõendite eest tasu ja ta saatis mulle paar fotot. Ta oli lahkelt neile isegi selgitused juurde kirjutanud.”

Keri mõistis, kui talle ilmne vihje tehti. Perfektselt hooldatud küünega tõmbas ta suureformaadilise foto enda poole.

Pildilt naeratas talle vastu tütarlaps. Tüdrukul oli seljas kohev roosa kampsun, jalas heledad liibuvad teksapüksid ja roosad kõrge kontsaga kingad. Must silmapliiats oli joonistanud tema pruunid silmad veelgi suuremaks, huuli kattis roosa sädelus ning tema juuksed olid hästi kohevile kammitud.

Keri naeratas pildil olevale tüdrukule vastu, kui talle meenusid need lokitangide ja juukselaki ajad. Kui keskkonnakaitse oleks nende kisakoori ära keelanud, ei oleks globaalne soojenemine nüüd ehk üldse probleemiks.

Ta vaatas poissi. Too nõjatus inetule pruunile autole, käed ümber Keri piha põimitud. Joe silmad olid niisama sinised kui tema seljas olev kooli dressipluus ning poisi naeratus oli ühtaegu nii süütu kui ulakas. Ja need pagana lohukesed põskedes – Keri oli olnud nende järele hull. Joe kuldpruunid juuksed olid peidus pesapallimütsi all, kuid Keril ei olnud vaja neid nähagi, mäletamaks, mis tunne oli neist sõrmi läbi libistada.

Naist hämmastas, kuivõrd suurt puudust ta aeg-ajalt Joest tundis.

Kuid kellele nad sellel pildil naeratasid? Keri ei suutnud mitte kuidagi meenutada, kes kaamera taga seisis. Ta tõmbas pilgu õnnelikult paarilt lahti ja luges pildi alla kirjutatud selgitust.

Joe Kowalski ja tema tüdruksõber Keri Daniels mõned tunnid enne seda, kui politsei nad autost amelemast

avastas ning nende vanematele helistas. Räägitakse, et kui Joe oli tüdruku koju viinud, ajas härra Daniels teda golfikepiga koduni taga.

Keri turtsatas. „Isa ajas teda taga vaid tänava lõpuni. Isegi 78. aasta Granada on kiirem kui keskealine paks mees golfikepiga.”

„Mina ei näe selles midagi naljakat.”

„Sa ei näinud mu isa, kui ta hommikumantlis keset teed joostes autot taga ajas. Tollal see muidugi eriti naljakas ei tundunud.”

„Keskendu, Keri,” nähvas Tina. „Kas sa mitte ei märka iga päev kontoris teadetetahvli?”

„Märkan küll.”

„Ja kas sa oled seal näinud Spotlight Magazine'i kõige ihaldatumate kuulsuste nimekirja?”

„Olen küll.”

„Ja kas sa oled märganud, et Joseph Kowalski on olnud seal juba mitu aastat kolmandal kohal?” Keri noogutas ja Tina nõjatus üle laua. „Sa teed mulle selle mehega eksklusiivse intervjuu.”

„Või...?”

Tina toetas selja taas vastu tooli seljatuge ning pani käed rinnale risti. „Ma soovitan sul nii kaugemale mitte minna, Keri. Vaata, Kowalski üheteistkümnenda menuraamatu põhjal linastub sel suvel kümnendi suurim kassafilm. Selles filmis tahtis rolli saada suurem hulk tippnäitlejaid, kui neid Oscarite jagamisel punasele vaibale tuleb. Ja see mees on tõeline müsteerium.”

„Ma ei mõista, miks sa temast nii huvitatud oled. Ta on ju kõigest kirjanik.”

„Joseph Kowalski ei ole kõigest kirjanik. Ta keeras meedia endale sõrme ümber ja sai kuulsaks. Uhked New Yorgi peod selle võrratu punapea – Lauren Huckins oli vist tema nimi – seltskonnas. Siis aga nõuab Lauren temalt emotsionaalsete kannatuste tekitamise hüvituseks mitu miljonit, mees sunnib teda kinnise kokkuleppe alusel vaikima ning kaob seejärel kaardilt? Selle taga on lugu ja mina tahan seda. Meie lugejad lausa neelaksid seda lugu ja Spotlight kannab Kowalski oma lugejatele ette, sest sina pääsed talle ligi moel, nagu keegi teine seda ei suuda.”

„Pääsesin. Ma pääsesin talle ligi.” Keri ohkas ning viskas foto tagasi lauale, kuigi parema meelega oleks ta jätnud pildi endale, et hiljem seda vaadates uneleda.

„Kaheksateist aastat tagasi.”

„Sa olid tema keskkooliaegne kallim. Nostalgia, kul-lake! Ja räägitakse, et ta on ikka veel vallaline.” Keri teadis, et mees on ikka veel vallaline, sest Danielsid ja Kowalskid elasid jätkuvalt ühes väikeses New Hampshire'i linnas, kuigi härra ja proua Kowalski olid nüüd kolinud palju kenamasse majja. Väga palju kenamasse, kui uskuda Keri ema.

„Sa oled oma valdkonnas kiiresti kõrgele tõusnud,” jätkas Tina, „sest sul on hea instinkt ning sa tuled inimestega hästi toime ja lisaks sellele usaldasid ma sind. Kuid see...”

Naine jättis lause pooleli, aga Keri mõistis ülemust poolelt sõnalt. Ta kas teeb selle eksklusiivse intervjuu või tema karjääril Spotlightis on kriips peal ning ta peab mõnes muus ajakirjas uuesti nullist alustama. Kuna karjäär oli sisuliselt kogu Keri elu, võttis ta seda ähvardust täie tõsidusega.

Aga siis peab ta ju uuesti Joega kohtuma! See mõtte tekitas temas ühtaegu nii elevust kui ka hirmu. „Ta ei kavatse avada ühelegi ajakirjale ust oma ülimalt privaatsesse ellu üksnes seetõttu, et me keskkoolis paar olime, Tina. Meil oli lõbus, kuid see suhe ei olnud midagi erilist.”

See oli täielik vale. Joe Kowalski oli seadnud Keri ootused sekselu osas väga kõrgele. Inetu auto, kassett Whitesnake'i muusikaga, odav vein ja Joe oli olnud korraldades parem kui tema enda koostatud nimekiri „Kümme viisi parema orgasmi saamiseks“.

Tina tõmbas keele üle hammaste ning Keri tundis teda juba piisavalt kaua, teadmaks, et ülemus kavatseb anda surmava löögi.

„Ma andsin su muud lood juba teistele,” lausus naine. Võttes arvesse Keri positsiooni ajakirjas, oli see Tinalt täiesti kohatu käitumine.

„See on vastuvõetamatu, Tina. Sa ületad oma...”

„Ma ei saa ületada volitusi, mida mul ei ole, Daniels. See on minu ajakiri ja sinu ametikõrgendus sõltub täiel määral sellest, kas sa saad Kowalskilt intervjuu. Nii lihtne see ongi.” Seejärel küünitas ta käekoti poole ning andis Kerile veel ühe paberi. „Siin on vajalik informatsioon su lendude kohta.”

KÕNEALUNE ERAKLIK MENURAAMATUTE autor püüdis parajasti otsustada, kas valida tavaline või teriyaki-maitseline veiseliha, kui kuulis, et Keri Daniels on kodulinna külastama tulnud.

Joe Kowalski noogutas müüjannale, kes oli jätnud teise kliendi ripakile üksnes selleks, et mehele esimesena uudist teatada.